

Ave Maria

КАТОЛИЧЕСКО СПИСАНИЕ БР. 3/2020

ДА УЧАСТВАМЕ В ЕВХАРИСТИЯТА

„Църквата получи Евхаристията от Христос, своя Господ, не като един от многото ценни дарове, а като най-висшия дар, защото това е дар на самия себе си, на собствената личност в нейната свята човешка същност, и същевременно дар в Неговото спасително дело” (Йоан Павел II, Ecclesia de Eucharistia, 11).

Известният американски актьор и режисьор Мел Гибсън на 35 години достига върховете на своята актьорска кариера. Получава Оскар, известност, слава и е един от най-добре платените актьори в Холивуд. Постига толкова много, че загубва най-голямото съ-

кровище - вярата в Исус Христос. Както сам твърди, тогава изпада в кошмарно състояние. Толкова кошмарно, че му се струва, че единственият изход е да скочи от прозореца и да се самоубие. Преживявайки дълбока духовна криза, при която на човек вече не му се живее, той посяга към Евангелието. Започва да го чете и да размишлява над тайната на страданията и смъртта на Христос. Тогава прави най-шокиращото за себе си откритие: Исус е жив Бог и човек и чрез своите свети рани, страдания и смърт, а също и чрез възкресението Си лекува всички човешки рани, ос-

вобождава от най-големия гнет на греховете. След това откритие Гибсън с ревността на неофит започва да живее според правилата на католическата вяра. Приема дисциплинирано ежедневната молитва, редовната изповед и участие в Светата литургия всеки ден. Чрез филма „Страстите Христови” разтърсва съвестта на християните, за да осъзнаят отново каква реалност присъства по време на всяка Света литургия – че именно тогава участваме в най-важното за човека събитие: спасението чрез страданието, смъртта и възкресението на Исус Христос.

- Да участваме в Евхаристията стр.3
- Евхаристията - задължение или шанс? стр.4
- Реалното присъствие на Исус в Светата евхаристия стр.6
- В теб намирам всичко, което сърцето ми желае стр. 7
- Чудото в Ланчано стр.8
- Значението на явленията на Мария за живота на църквата стр.10
- Тази обич е жива вода стр.12

СЪДЪРЖАНИЕ

AVE MARIA

КАТОЛИЧЕСКО СПИСАНИЕ

Издава:

Католическа Никополска Епархия

Епархийно светилище „Дева Мария от Фатима“

Редактор: о. Ярослав М. Барткиевич OFMConv

Бул. Христо Ботев 180 А, 5800 Плевен

email: fatima_pleven@abv.bg

Молува online

Изпрати ни твоето намерение
fatima_pleven@abv.bg.

Ще го поверяваме на Бог чрез
застъпничество на Дева Мария
от Фатима

По време на земния си живот сме осъдени на непрекъснатата борба. Това е пълната с напрежение борба на доброто със злото, на вярата с неверието, която се разиграва във всяко човешко сърце. Няма да победим, няма да заслужим небето, ако се поддадем на униинето и се предадем. Понякога може да имаме впечатлението, че злото доминира в обкръжаващия ни свят, обаче св. Йоан в Откровението ни предава много утешителна новина: благодарение на единението с Христос със сигурност ще победим. Тази битка се разиграва в страданието, смъртта и възкресението на Исус Христос и се подновява в тайната на Евхаристията,

за да могат хората от всички поколения да участват в нея и да побеждават в своя живот.

Разумният войник не тръгва на битка неподготвен. Също така няма да надмогнем демоните, ако не сме подготвени, ако нашата вяра е слаба и неутвърдена. Духовната борба продължава, а Исус ни призовава към решителни действия, към подреждане на дома на сърцето ни, тъй като намираме неприятелите в собствената си душа, а това са: егоизмът, мързелът, горделивостта, ревността, чревоугодиято (неумереността в яденето и пиенето), лъжата, алчността, користолюбието, злобата, похотта, непрощаване-

то и т.н. Трябва най-напред да идентифицираме своите собствени грехове, лошите желания, пороците и да започнем да ги изкореняваме със силата на Исус Христос.

Задача с първостепенно значение е грижата винаги да бъдем в състояние на освещаваща благодат. Обезателно е решението след тежък грях да следва веднага своевременна изповед, без да я оставяме за по-късно. Редовната изповед, предшествана от искрено проведено изпитание на съвестта и живот в молитва, дава неограничена помощ в подготовката за плодотворно участие в св. Литургия.

JMB

ЕВХАРИСТИЯТА ЗАДЪЛЖЕНИЕ ИЛИ ШАНС

“

След като [Исус] възкръсна, се яви пак на учениците Си при Тивериадското езеро... А когато излязоха на сушата, видяха там жарави с риба на нея и хляб... Исус им каза: „Елате, яжте.

(Йоан. 21:1.9.12a)

”

Какво означава тази дума „Евхаристия“, с която именуваме най-великото тайнство на нашата вяра? Тя има гръцки произход и означава „благодарност“, конкретно в Евангелието думата „Евхаристия“ иска за означава благодарствената жертва на нашият Господ Исус Христос, с която Той благодари на Небесния Отец и която се възпоменава на всяка Литургия. Има една опасност – да приемем ходенето на Литургия и участието в Евхаристията, като задължение. Но това е далече от истината по няколко причини:

– Първо, Евхаристията е най-великото тайнство на Божията любов, която не задължава никого от нас, любовта ни се предлага и дарява, но не задължава, никъде Исус не

казва: „Ти трябва да ме обичаш“, а ни пита постоянно, както е питал Петър: „Обичаш ли ме?“

– Второ, Евхаристията е поканена, отправена от Бога към нас да седнем на Неговата трапеза: „Елате и яжте“.

– Трето, Евхаристията ни прави съ-причастни на Христовата жертва на кръста, а това означава, че ние участваме в тази изкупителна жертва, а жертвата на кръста е пасхалният Агнец, Исус, Който не задължава, жертвата никога не задължава човека, тя може само да го направи съпричастен на нея.

След като Светата евхаристия не е и не може да бъде задължение за християнина, тя остава да бъде възприемана като драгоценна възможност

или необикновен шанс, даден на човека да влезе в общение с Бога по един чуден начин, с което да получи благодатта на вечния живот. *Ако някой яде от този хляб, ще живее навеки* – казва Господ – *А хлябът, който аз ще дам, е Моята плът, която ще отдам за живота на света* (Йоан. 6:51). Жертвата на Исус на Кръста е най-великата жертва, от която блика най-великата любов – тази на Божия Син към света и към цялото човечество, жертва на любов! На любовта може да се отговори по три начина: да кажа: „Мен не ме интересува“ и да не ходя на неделната Литургия; да остана безразличен и да ходя от време на време на неделната Литургия, без да я приемам, без да я разбирам и без да я живея; и има един

трети начин – да отговоря на върховната любов на Бога с моята крехка, малка, човешка любов и да кажа: „Господи, аз вярвам, уповавам се, надявам се на Теб, обичам Те и затова идвам на неделната Литургия, за да бъда с теб и ти да бъдеш с мен.” Моето ходене и участие в неделната Литургия е огледалото на любовта, която имам към Бога и към върховната жертва на Неговия Син на кръста. Не знам дали някога сме се замисляли, че Исус е дал най-скъпото – живота Си, за да се принизи докрай, и след това да приеме да бъде убит на кръста като роб, а ние нямаме дори един час да Му дадем от времето Си като участваме в неделната Евхаристия! Какво ще остане от всичко онова, за което отде-

ляме толкова много време, около което се суетим, което ни заплънява – нищо няма да остане, защото всичко ще премине и ще си отиде, както и ние един ден ще си отидем от този свят! Но ние носим нещо в нас, което не е от този свят, което наричаме разумна душа, сътворена от Бога за вечността! Христос ни е дал в Светото причастие попътната храна за вечния ни дом в Небето, и ние не искаме да я приемем? Ако всеки човек признае пред съвестта си, че желае да живее вечно, понеже носи в душата си искрицата на вечния живот, той ще разбере, че има отворена врата към истинския, вечния живот и тази врата е Кръста на Исус, върховната жертва на Сина, която ние възпомена-

ваме като ставаме живи участници в неделната Евхаристия, след като се причестим. Тогава ходенето на Литургия в неделя е наистина драгоценният ни шанс да приемем дара на вечния живот и да бъдем в общение с любовта на Христа. Бог иска толкова малко от нас, а ни дава нещо толкова велико и голямо! Бог иска да му принесем нашето сърце – малко, ранено, слабо, за да го излекува и да посади в него семето на Своята любов и на вечния живот. Бог иска да направи от нашето сърце една малка пещера, един малък Витлеем, в който да положи блаженството на рая.

о. Койчо Димов

Реалното присъствие на Иисус в Светата евхаристия

Една искрена изповед, от сърце, пред Иисус има силата да разруши твърдината на греха в нашия живот.

Спомням си първия път, когато трябваше да приема Иисус в Светото причастие. След дълъг двумесечен период на подготвителни занятия за Светата евхаристия мога да твърдя, че това беше най-доброто време в моя живот, в което бях най-чист и невинен в много млада възраст.

Може би и вие си спомняте това време?

За съжаление като много други аз станах невеж, вярвайки, че тайнството е просто рутина в Църквата, и забравих силата на това, което е духовната реалност.

След известно време участвах в духовните практики, на които присъствах, без никакъв интерес. По време на Светата литургия, когато свещеникът се молеше над хляба и виното с протегнати над тях ръце, видях нещо като очертания на човек, който стои надвесен над свещеника, благославящ по същия начин. Може да си кажете, че съм бил сънен или че умът ми създава такива неща, но аз знам какво видях. Вярвам, че човекът, когото видях, беше моят Господ Иисус и това преживяване ме събуди от продължителното невежество, в което бях изпаднал, що се отнася до реалното присъствие на Иисус в Светата литургия.

В нощта, когато Иисус беше предаден, Той взе хляба, благодари, бла-

гослови го и го даде на учениците си, като каза: „Това е моето тяло“. Знаем, че думите на Иисус са истина и живот, те са вечно надхвърлящи време и пространство. Затова всеки път, когато свещеникът благославя и повтаря думите на Господа, хлябът и виното действително стават Негово тяло и кръв.

Дневникът на света Фаустина разказва много пъти как Иисус е разговарял с нея, особено по време на Светото причастие.

По подобен начин ние имаме привилегиата да чуваме гласа на Иисус по време на причастие. Причастието е моментът да получим откровенията на Светия Дух и свръхестествения мир на Иисус, който надминава всяко разбиране.

В Библията, във Второто послание до Коринтяни (3:18), пише, че когато виждаме Божията слава в лицето на Иисус, ние се преобразяваме в същия образ, от една степен на слава в друга. Много пъти, прекарвайки време с Иисус, Го виждаме в благословеното Тайнство.

Джоел

В Теб намирам Всичко, което сърцето ми желае

Винаги съм била вярващ човек, макар моето усърдие да има своите приливи и отливи. Своеобразната роля на такъв прилив изигра в мен филмът на Мел Гибсън „Страстите Христови”. Гледах го на кино седем пъти, като водех на прожекция всеки път различни хора. След него бях като пияна. Има право този, който казва, че след „Страстите” вече никога няма да сме същите. Но не за „Страстите” искам да пиша.

Получих специален подарък от Господ Бог на четиридесетата си годишнина. На този ден влязох в една църква да се помоля. Беше осем часа сутринта. Бях коленичила на последната пейка. След няколко минути зад мен коленичи друг човек, който изглеждаше като просяк, и изведнъж на висок глас каза: ”Всичко хубаво, госпожо”.

Няколко души, които седяха по-напред се обърнаха и огледаха. Трудно ми е да опиша моето преживяване. Защо тези гуми и защо на висок глас? Имах усещането, че сам Исус ме поздравя с пожелание! Помислих си, че мога да Го помоля за нещо. Винаги съм искала да мога всекидневно да ходя на Света литургия, но при моите мимолетни увлечения и липса на последователност, а при това и при многото задължения, това не беше възможно. Поисках и получих! От три години всекидневно се срещам с Господ Исус в Светото причастие. Понякога ми е изглеждало съвършено невъзможно, особено когато ме очакваха дълги пътувания. И ставаше така, че казвах: Господи Исусе, знам че ме обичаш, но ако искаш да се свържеш с такава „нищо” като мен, помогни...

и получавах „царско” потвърждение. Веднъж след такава молба попаднах в малко градче на Света литургия, на която имаше концерт на певци от Москва. Пееха като на небесата, а аз чувствах, че това е за мен. Друг път, когато се оказа, че за Света литургия е вече късно (беше делничен ден), приех Господ Исус в параклиса на кардио-хирургическата болница, в който ме заведе малък министрант. Малко трябваше да почакам Господ, защото „ходеше по отделенията”. Това беше време, когато повечето литургии посвещавах за душите, страдащи в чистилището, затова молих цял час броеницата. После вече в хотела разбрах, че тази болница е известен център, в който присаждат сърца... помислих си, че моята решимост и молитви там може би са били необходими на някого – може би на някой дарител? Все някога ще науча.

Днес всеки делничен ден без Евхаристия ми се струва труден за преживяване. Именно Евхаристията ми дава здраве, сила, мир, защита, интелигентност, развитие, радост и утоляване на някакъв вътрешен глад. Всичко това звучи малко неправдоподобно, но който го преживява, той знае за какво говоря. В моята сегашна роля - на майка, театрална актриса, домакиня, жена на диригент и композитор, вокалистка на група, която активно концертира – без всекидневното Св. Причастие въобще не бих успяла. Господ знаеше, какво ми е нужно, затова за четиридесетия ми рожден ден ми даде подарък.

Оперна певица

ЧУДОТО В ЛАНЧАНО

Ланчано както почти всички италиански градчета с архитектурата си разказва за своята древна история. Каменните сгради – романски и готически, руините на крепостните стени, мостът, който помни римската империя – всичко показва колко векове са изминали в историята на града, оставяйки солидни, сякаш неунищожими следи от своята мощ.

На този фон колко крехко изглежда най-голямото съкровище на Ланчано, монстранция свързана с чаша, в която са затворени едва няколко десетки грама реликви от чудото, станало на това място преди дванадесет века.

Около 750 година хроникьорът записва: „В манастира на Св. Василий живял учен монах, който добре познавал световните науки, но бил невежа в Божиите дела и затова нямал силна вяра. Пре-

следвало го съмнение дали в осветената Хостия наистина Христос е реално присъстващ и дали осветеното вино е наистина Неговата кръв. Въпреки всичко непрекъснато молел Бога да премахне тези рани на неверие от сърцето му. Свръхестествената благодат не го напуснала, затова Бог, Отец на милосърдието и великото утешение, благоволил да го изведе от дълбоката тъмнина и да му даде същата благодат, която дал на невярващия апостол Тома. Една сутрин по време на Св. литургия, след изричането на думите на освещаване, неговото съмнение и заблуда се усилили повече от всякога. Благодарение на най-удивителната благодат той видял хляба, превърнат в Тялото, и виното, превърнато в Кръвта. Монахът се смутил и се уплашил от това необикновено събитие така, че стоял като

в екстаз дълго време, но накрая неговият ужас отстъпил пред духовното блаженство, което изпълнило душата му. Обърнал лицето си, обляно в сълзи, и извикал към събрание: „О, блажени приятели, на които нашият благословен Господ се открива в това пресвято Тайнство, за да яви Себе си пред вас и пред моето собствено неверие. Елате, братя, и погледнете нашия Бог, Който дойде при нас. Ето Тялото и Кръвта на нашия обичан Исус.” Така описва събитието анонимният хроникьор през 1636 г. Известни подробности прибавя текстът, издълбан на мраморна плоча, намираща се в църквата. От него става ясно, че Тялото и съсирената Кръв също са се запазили и могат да бъдат видени от верните. Чудото е потвърдено на 17 февруари 1574 г. от епископа на Ланчано Родригес Гаспере,

а след това е потвърдено от следващите епископи.

Историците също отбелязват интересен епизод, свързан с култа към реликвата. През 1565 г. „когато турците атакували крайбрежието на Адриатика, отец Антонио да Мастро Ренцо, опасявайки се от кражба и поругаване на реликвата, я скрил в безопасно място. На първи август, заедно с местни млади хора той избягал със драгоценния предмет. След двадесет и четири часа пътуване се намерил пред вратата, от която потеглил предната вечер. Объркан и учуден казал на своите другари: „Скъпи приятели, не гледайте на случилото се като на несполука, но го припишете на Божието провидение, защото Неговите тайни са неизповедими и дълбоки. Затова трябва да останем тук и ако е необходимо да сме готови да пролеем кръвта си и да посветим живота си, както подобава на Христови войви.”

Много векове са изминали от чудното събитие, немало каменни сгради са били разрушени, а в църквата, вече не на базилианите, а на францисканците, монстрацията с реликвите пребъдва и проповядва мълчаливо тайната на превръщането на хляба и виното в Христовите Тяло и Кръв.

ЗНАЧЕНИЕТО НА ЯВЛЕНИЯТА НА МАРИЯ ЗА ЖИВОТА НА ЦЪРКВАТА

Знаем, че в течение на вековете Господ Бог се е откривал и се открива на човечеството. Най-важните Негови откровения са т.нар. публични откровения, а именно постепенното откриване на плана за спасението на Божия свят, като се започне от патриарсите и пророците. Увенчаването на това откровение е идването на света на Божия Син Исус Христос – Неговият живот, учение и пасхална тайна. Господ Исус ни предава пълнотата на откровението и ни изслужва всички

благодати, необходими за спасението. Това публично откровение е записано на страниците на Священото Писание и приключва със смъртта на последния от Апостолите.

Обаче след Своето възнесение Господ Исус се открива на някои хора през различни епохи. Пример за това са откровенията на св. Маргарита Мария Алакок (+1690) или на св. Сестра Фаустина (+1938). От небето на земята идват светци, ангели, а също и Богородица. Те идват, за да припомнят на хората посланието на Евангелието. Тези откровения наричаме „частни откровения“. Те не внасят нищо ново към съкровищницата на вярата. Но са актуализация на евангелското послание за конкретното време, а понякога въвеждат нови форми на култа в Църквата, такива като култа към Пресвятото сърце на Исус или култа към Божието милосърдие.

Характерна черта на последните Мариини явления, особено фатимските явления, е техният пророчески характер. Мария, както пророците от Стария Завет, идва, за да призове хората към вяроност на завета, който Господ Бог сключва с човечеството в Своя Син Исус Христос. И също като пророците в Стария

Завет тя ги предупреждава за последиците от греха и невярата в Господа (земно наказание във вид на войни и вечно наказание във вид на ада), а предсказва Божие благословение и благодати за тези, които приемат посланието и му отговорят удовлетворително (дарът на мира за земята и вечно спасение за човека).

Съвсем доскоро даже известни богослови повтаряха тезата, че не е необходимо да се вярва в явленията на Богородица във Фатима, за да се придобие спасението. В строгия смисъл това е така, защото тези явления не внасят нищо ново в съкровищницата на откровението. Само припомнят Евангелието и призовават към обръщане, молитва и покаяние. Обаче ако вземем под внимание факта, че същинският автор на всяко автентично явление е самият Бог, това означава, че явлението не трябва да се пренебрегва, защото това са слова на самия Творец и Спасител, отправени към нас – хората от дадена епоха, чрез Неговите посланици. Затова не трябва да се пренебрегват, а трябва да се приемат с вяра и най-пълно да се отговаря на тяхното съдържание. Случаят с Фатима в този контекст е изключителен, защото Бог е поставил в зависимост

от приемането или отхвърлянето на Фатимските явления съдбините на света. Бяхме свидетели на това в изминалата епоха, а и занаят пред съдбата на света (също и политическата) ще зависи от отговора на човечеството на зова на прекрасната Дева от Фатима.

Следователно явленията на Фатимската Богородица са цялостно припомняне на посланието на Евангелието. Може да се каже, че те се съдържат в заповедта да обичаме Бога и ближния си.

Това е призив към хората да престанат да обиждат Бога, да се покаят и да изкупят греховете си, да започнат да живеят в съгласие с Божиите заповеди (заповедта да обичат Бога) и да даряват молитва, любов и жертви за ближните, особено за онези, които най-много имат нужда от Божието милосърдие, т.е. грешниците (заповедта да обичаме ближните).

За припомнянето на тези истини служи от една страна видението на ада, а също видението на кървавите преследвания на

Църквата като резултат на човешките грехове и призова на Ангела, отправен към цялата земя: Покаяние, покаяние, покаяние! От друга страна имаме обещание за спасение и небе. Спасение за човечеството е любовта към Исус в Евхаристията (изповед и удовлетворяващо

причастие в първите съботи на месеца), а

също култът към Непорочното сърце на Мария, като сърце на личност, която най-много обича Светата Троица и е най-съвършеният пример за християнски живот.

Да следват фатимското послание са задължени всички хора и всеки има определена задача за изпълнение, като се започне от Папата и епископите (акта на колегиално поверяване на света и Русия на Непорочното сърце на Мария), до всеки мирянин (всекидневното молене на броеницата, покаянието, всекидневните жертви за обръщане на грешниците, практиката на първите съботи от месеца).

отец проф. Гжегож Бартошик
OFMConv

ТАЗИ ОБИЧ Е ЖИВА ВОДА

*Тази обич е жива вода.
Тя разтваря до дъно тъгата
и след болката грейва дъга –
разноцветни нюанси в душата.
Тази обич открива следи
от забравени светли копнежи –
пресъздава ги без да боли
и посява дълбока надежда.
Тази обич върви през снега,
без да чувства студа, белотата
и пристига навреме – в мига
на безкрайната суша в мечтата.
Тази обич изтрива това,
от което не можеш да дишаш...
Тя е смисъл за теб и крила,
тя те учи и ти да обичаш!*

Румяна Попова-Бакърджиева